

Sygn. akt II K 682/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Pyszcak, Emilii Krzak, Joanny Woźniak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 02.04.2019r. 27.08.2019r.

sprawy **A. C.**, syna W. i M. z domu Z., urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 30 września 2017 roku w nieustalonym dotychczas miejscu, a ujawnionym w P., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2349 złotych w ten sposób, że w dniu 30 września 2017 roku 20 na internetowym portalu A. wystawił do sprzedaży telefon komórkowy marki S. (...) wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do swojej tożsamości oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i przekazania pokrzywdzonemu zakupionego przez niego towaru, co skutkowało dokonaniem w dniu 01 października 2017 roku zapłaty przez pokrzywdzonego wyżej wymienionej kwoty za pośrednictwem P. na rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S. A., działając w ten sposób na szkodę A. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **A. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy 24/100) złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt : II K 682/18

UZASADNIENIE

A. C. został oskarżony przez Prokuraturę Rejonową w Puławach, o to, że w dniu 30 września 2017 roku w nieustalonym dotychczas miejscu, a ujawnionym w P., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2349 złotych w ten sposób, że w dniu 30 września 2017 roku na internetowym portalu A. wystawił do sprzedaży telefon komórkowy marki S. (...) wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do swojej tożsamości oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i przekazania

pokrzywdzonemu zakupionego przez niego towaru, co skutkowało dokonaniem w dniu 01 października 2017 roku zapłaty przez pokrzywdzonego wyżej wymienionej kwoty za pośrednictwem P. na rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S. A., działając w ten sposób na szkodę A. W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w P., ustalił następujący stan faktyczny.

A. C. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2349 złotych. Nastąpiło to w nieustalonym dotychczas miejscu, a ujawnione zostało w P.. W dniu 30 września 2017 roku na internetowym portalu A. wystawił do sprzedaży telefon komórkowy marki S. (...). A. C. wprowadził w błąd A. W. co do swojej tożsamości oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i przekazania mu zakupionego przez niego towaru. W dniu 01 października 2017 roku A. W. dokonał zapłaty wyżej wymienionej kwoty za pośrednictwem P. na rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S. A. (zawiadomienie i załączniki k. 6-11, dokumentacja z Grupy A. k.18-20, dokumentacja z Komisariatu Policji w B. k. 21-22, dokumentacja z O. Polska k. SA k.33-39, dokumentacja z (...) Bank (...). 41-41, pismo z Prokuratury Rejonowej w Mikołowie k. 60, odpisy wyroków k. 77,78-81, zeznania M. D. k. 291v-292,82-83, zeznania A. W. k. 281-281v,2-3).

Oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia odnośnie swojego stanu zdrowia, w tym leczenia psychiatrycznego (k. 281, 115-116).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego zakresie jakim nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonego. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są tylko prostą negacją zaistniałych faktów, nie popartą żadnym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z zeznaniami M. D. (k. 291v-292,82-83), zeznaniami A. W. (k. 281-281v,2-3), które Sąd obdarzył wiarą. Tezę przypisanego oskarżonemu przez Sąd w wyroku czynu potwierdzają ponadto dowody z dokumentów: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz dokumentacją dotyczącą zakupu telefonu (k. 6-11), dokumentacja z Grupy A. k.18-20, dokumentacja z Komisariatu Policji w B. (k. 21-22), dokumentacja z (...) SA (k.33-39), dokumentacja z (...) Bank (...) (k. 41-41), pismo z Prokuratury Rejonowej w Mikołowie (k. 60), odpisy wyroków (k. 77,78-81).

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, dlatego też są nieszczerze, nieprawdziwe i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę.

Wracając do zeznań zeznania A. W. (k. 281-281v,2-3), stwierdzić należy, iż polegały one na prawdzie.

Świadek opisał okoliczności związane z zakupem na portalu allegro telefonu komórkowego. Z jego zeznań wynikało, iż zakupił telefon od sprzedającego posługującego się (...) M. D., nr (...). Takie dane otrzymał od A.. Dokonał wpłaty na konto bankowe. Przed zakupem kontaktował się ze sprzedającym za pośrednictwem allegro, później pisał bezpośrednio na email: (...) Kilka dni po dokonaniu wpłaty, kontakt ze sprzedającym się urwał. Następnie odpisał mu, iż wysłał paczkę i podał jej numer. Wiadomość otrzymał z nr (...). Następnie dane sprzedającego zostały zmienione, adres email i numer telefonu. Do chwili obecnej nie otrzymał telefonu. Nie ma żadnego kontaktu ze sprzedającym, jego konto jest zablokowane. Z uwagi to, iż zeznania te były szczerze szczegółowe, rzeczowe i konsekwentne a nadto korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym to brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. D. (k. 291v-292,82-83), jako jasnym, dokładnym, spójnym, logicznym oraz korespondującym z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie tj. zeznaniami pokrzywdzonego oraz dowodami z dokumentów, wymienionymi wyżej.

W swoich zeznaniach świadek opisał okoliczności związane ze znajomością z oskarżonym, udostępniania mu swojego konta bankowego oraz korzystania przez oskarżonego z jego konta na A. bez jego wiedzy. Zaprzeczył aby wystawił

do sprzedaży telefon objęty niniejszym postępowaniem, gdyż zrobił to oskarżony, korzystając z jego konta na A. bez jego wiedzy. Pieniądze wprawdzie za ten telefon wpłynęły na jego konto, jednakże oddał je w całości oskarżonemu, który stwierdził, iż wszystko jest załatwione. Złożył w dniu 18 października 2017r. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa do Prokuratury Rejonowej w Mikołowie w związku z posługiwaniem się przez oskarżonego jego kontem na A.. Powyższym zeznaniom Sąd przyznał pełną wiarygodność. Świadek rzeczowo opisywał okoliczności związane z przedmiotowym zdarzeniem. Wiarygodność zeznań świadka podnosi fakt zawiadomienia urzędu prokuratorskiego o możliwości popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, w związku z posługiwaniem się jego kontem na portalu A. oraz wszczęcia postępowania w tym zakresie. Przy ocenie zeznań świadka Sąd miał na względzie charakter jego znajomości z oskarżonym, jednakże biorąc pod uwagę fakt, iż numer (...) został zarejestrowany na oskarżonego i właśnie on przekazał z tego nr telefonu wiadomość pokrzywdzonemu, iż wysłał dla niego paczkę z zakupionym przez niego telefonem, co oczywiście to nie polegało na prawdzie, to nie ma podstaw do ich kwestionowania. Mając na uwadze ponadto pozostałe okoliczności podnoszone przez świadka M. D., które to korespondują z dowodami z dokumentów Sąd nie ma wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu.

Wyżej przedstawiony stan faktyczny, Sąd ferujący orzeczenie, ustalił w pierwszym rzędzie, na podstawie zeznań pokrzywdzonego oraz M. D. a nadto dowodów z dokumentów wymienionych wyżej tj. które dają przekonujący obraz tego, że A. C. dopuścił się przypisanego mu w wyroku czynu.

Szczegółowa lektura dowodów tj. zeznań pokrzywdzonego, M. D. oraz dowodów z dokumentów prowadzi do wniosku, że w sprawie bezsporne okazało się to, że w dniu 30 września 2017 roku w nieustalonym dotychczas miejscu, a ujawnionym w P., woj. (...), A. C. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2349 złotych w ten sposób, że w dniu 30 września 2017 roku na internetowym portalu A. wystawił do sprzedaży telefon komórkowy marki S. (...) wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do swojej tożsamości oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i przekazania pokrzywdzonemu zakupionego przez niego towaru, co skutkowało dokonaniem w dniu 01 października 2017 roku zapłaty przez pokrzywdzonego wyżej wymienionej kwoty za pośrednictwem P. na rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S. A.

O tym, że jego wyjaśnienia w zakresie przypisanego mu czynu nie znalazły uznania Sądu przesądziły, zatem inne dowody, które z jego wypowiedziami zostały zderzone.

Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wypływające ze zgromadzonych dokumentów. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.

A. C. aktem oskarżenia zarzucano popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k.

Przestępstwo oszustwa z art. 286§1 k.k. jest przestępstwem umyślnym a jego znamiona podmiotowe wybiegają poza samo zachowanie się zewnętrzne sprawcy. Ustawa wymaga aby zachowanie się sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku przestępstwa oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca kiedy podejmuje działania musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która ma stanowić rezultat jego zachowania. A, zatem wykluczone jest popełnienie przestępstwa oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Aby przypisać sprawcy popełnienie przestępstwa oszustwa należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (bądź wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (por. wyrok SA w Katowicach z 13.12.2001r., I AKa 312/01, KZS 2002, Nr 4, poz. 45). Zaznaczyć należy, iż przepis art. 286 § 1 k.k. nie wymaga aby dla wprowadzenia w błąd sprawca podejmował szczególne czynności, polegające na działaniu podstępny lub chytrym. Do uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić

do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (por. wyrok SN z dnia 26.06.2003r., KK. 324/02 LEX nr 80291).Przedmiotem działania mającego na celu wprowadzenie w błąd może być m.in. informacja dotycząca stanu majątkowego sprawcy, dane dotyczące obecnych możliwości finansowych itp. (por. Komentarz Kodeksu Karnego pod red. A. Zolla , tom III. str. 272 i n.).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2349 złotych w ten sposób, że w dniu 30 września 2017 roku na internetowym portalu A. wystawił do sprzedaży telefon komórkowy marki S. (...) wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do swojej tożsamości oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i przekazania pokrzywdzonemu zakupionego przez niego towaru, co skutkowało dokonaniem w dniu 01 października 2017 roku zapłaty przez pokrzywdzonego wyżej wymienionej kwoty za pośrednictwem P. na rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony przez (...) Bank (...) S. A., działając w ten sposób na szkodę A. W..

W ocenie Sądu oskarżony popełnił czyn opisany wyżej umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Oskarżony bowiem, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do swojej tożsamości oraz co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i przekazania pokrzywdzonemu zakupionego przez niego towaru na internetowym portalu A. wystawił do sprzedaży telefon komórkowy marki S. (...). Oskarżony chciał więc takiego zachowania i zamiar swój zrealizował.

Oskarżony A. C. jest człowiekiem dorosłym i w pełni poczytalnym. Z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynu, którego się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyn, wyłączyłyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynów.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszonego dobra prawnego tj. mienie, prawo własności oraz stopień społecznej szkodliwości czynu a w szczególności działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wysokość szkody. Na niekorzyść oskarżonego Sąd uwzględnił, dotychczasową karalność za przestępstwa przeciwko mieniu, popełnienie czynu w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Sąd na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, ukazując mu naganność takiego postępowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw w przyszłości. Kara ta ma za zadanie ukazać społeczeństwu szybką i surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprzeczne z prawem i jako taka powinna kształtować w społeczeństwie prawidłowe postawy. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego.

Sąd uznał, iż w tym przypadku zachodzi potrzeba izolacyjnego oddziaływania na postawę sprawcy, gdyż uznał, iż właśnie ta kara będzie wpływać na oskarżonego mobilizując go przestrzegania prawa. Sąd wymierzając ww. karę brał również pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej. Zdaniem Sądu kara w takim rozmiarze nie przekracza stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, który popełnił, zwłaszcza, iż oscyluje w dolnej granicy zagrożenia.

Zdaniem Sądu orzeczona kara odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, zaspokaja roszczenia pokrzywdzonego i udowadnia oskarżonemu nieefektywność popełnionego przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki zastosowania recydywy podstawowej określonej w art. 64 § 1 k.k. tj. uprzednie skazanie za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności (za przestępstwo z m.in. art. 280 § 1 k.k. - por. odpis wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 30 czerwca 2009r. w sprawie III K 147/08), popełnienie w ciągu 5 lat umyślnego przestępstwa podobnego za które był już skazany po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności (data czynu przypisanego oskarżonemu – 30 września 2017r. i 1 października

2017r., okresy odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od15.02.2008r.do16.02.2008r., 09.03.2008r. do 09.03.2008r., 14.06.2008r. do 13.03.2009r, 28.05.2009r. do 30.06.2009r. 27.01.2015r. do 11.01.20016r.).

O kosztach obrony z urzędu rozstrzygnięto na podstawie treści Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2017r., poz. 1796).

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia przepis art. 624 § 1 k.p.k.

Z podanych względów Sąd orzekł jak w wyroku.